

REBRE LA COMUNIÓ A LA MÀ

Mentre sopaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí i digué tot donant-lo als deixebles: “Preneu, mengeu-ne: això és el meu cos”.

*(Narració de l'Última Cena de Jesús,
segons Mateu 26,26)*

A l'antigor els cristians rebien el pa a la mà, expressant així que eren com pobres que demanaven per almoïna el pa que no mereixien. Durant el primer mil·lenni la comunitat cristiana mantingué amb naturalitat el costum de rebre el Pa eucarístic a la mà.

“Quan t'apropis a rebre el Cos del Senyor, no t'apropis amb els palmells de les mans esteses ni amb els dits separats, sinó fent de la teva mà esquerra com un tron per a la teva dreta, que és on s'asseurà el Rei. Amb la cavitat de la mà rep el Cos de Crist i respon Amén”.

*(Sant Ciril de Jerusalem,
Catequesi sobre l'Eucaristia, segle IV).*

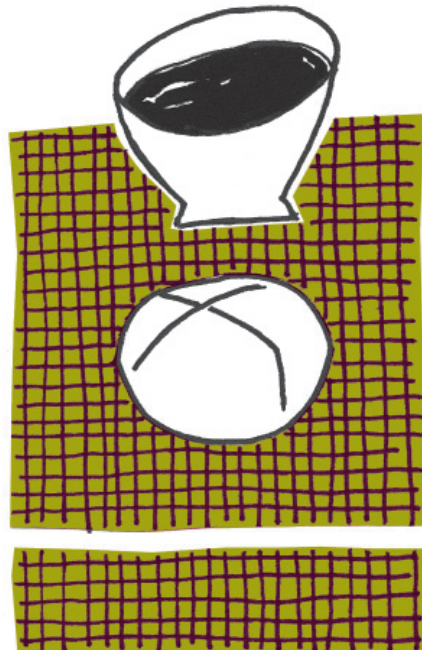
A poc a poc canvià la sensibilitat del poble cristià respecte a la manera de combregar. El pas a rebre el Cos del Senyor a la boca no es féu per decret ni uniformement. Es pot dir que sols en el segon mil·lenni fou general i obligatori el rebre la comunió a la boca els laics. `

Entre d'altres, aquests motius influïren en fer aquest canvi: la por a les profanacions de l'Eucaristia o de pràctiques supersticioses; la idea que la nova forma de combregar posava més de manifest el respecte i la veneració a l'Eucaristia en un període en què s'anava accentuant progressivament aquest aspecte d'adoració i de misteri; y, sobretot, la nova sensibilitat al voltant del paper dels ministres ordenats, en contrast amb els simples fidels; s'anà accentuant la valoració dels sacerdots i paral·lelament l'allunyament dels laics: d'aquí a la consideració que les úniques mans que podien tocar l'Eucaristia eren les sacerdotals no hi va haver més que un pas.

Amb ocasió de la reforma litúrgica conciliar, va anar creixent el desig que els fidels poguessin rebre la comunió a la mà, restaurant així el vell costum. Les Conferències Episcopals havien de demanar oficialment a Roma la possibilitat de recuperar aquesta antiga manera de fer que s'havia perdut. Així ho va fer la d'Espanya que obtingué la resposta afirmativa el febrer de 1976. *Des d'aleshores la manera de fer-ho és lliure. El fidel és qui opta per una manera o una altra de combregar, no el ministre qui l'imposa en un o altre sentit segons el seu gust o preferència.*

Les dues maneres de rebre el Cos del Senyor tenen sentit, i totes dues poden expressar igualment la nostra comprensió i el nostre respecte al misteri eucarístic. Però hi ha una colla de motius que han dut moltes persones a preferir la comunió rebuda a la mà:

- sembla una manera més natural de realitzar el ritu, és més normal dipositar el que s'ofereix a la mà que a la boca;
- és més delicat i més respectuós amb la persona que va a combregar, que així té una intervenció més activa en la comunió: la rep del ministre eclesial, però a la vegada és el fidel qui "es combrega" ell mateix; rebre-la a la boca expressa bé que "rebem" l'Eucaristia mitjançant l'Església, però fa menys transparent la nostra intervenció activa en el ritu;
- és més fàcil el diàleg que acompanya el gest: "El Cos de Crist", "Amén": no es diu mentre s'ha d'obrir la boca, sinó mentre es rep a la mà:
- expressa més clarament la dignitat del cristià laic: pel Baptisme tots formem part del poble sacerdotal, tots som fills i germans en la família de l'Església.

Forma concreta de combregar a la mà

La forma més expressiva de rebre a comunió a la mà és aquesta: el qui ha de combregar estén la mà esquerra, ben oberta, tot fent amb la dreta, també estesa, “com un tron”, segons deia sant Ciril, per després amb la dreta agafar el Pa i combregar allí mateix, de cara al ministre que te l’acaba de donar, abans de tornar al teu lloc. No es “pren” el Pa ofert amb els dits –com si fossin unes pinces– sinó que el ministre el diposita dignament al palmell obert de la mà.

Sempre s’ha de fer el gest amb pausa i dignitat. Aquest és el moment més sagrat de la celebració, quan rebem el Cos de Crist personalment. Ho han de saber ja els nens que s’apropen a la comunió per primer cop. Ho han de recordar els adolescents i joves que han estat confirmats i combreguen.

El diàleg té la seva importància. El ministre que distribueix l’Eucaristia mostra el Pa al fidel, diu “El Cos de Crist” i espera la resposta de l’“Amén” per entregar pausadament la comunió. Ni el ministre ni el fidel han, per tant, d’estar cantant en aquell moment, sinó que han d’estar atents a l’acció més personal que realitzen.

Després de rebre el Pa consagrat a la mà, el fidel ha de combregar allà mateix abans de retirar-se al seu lloc.

